Ч. 206 Второкъ 14 (26) вересня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціѣ непечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Справы школьнû

(*Обѣжникъ ц. к. краєвои Рады школьнои до всѣхъ ц. к. окружныхъ Радъ школьныхъ*).

Декотрû окружнû Рады школьнû пôднесли сумнѣвы що-до переведеня новыхъ плянôвъ науковыхъ. Для поясненя тыхъ сумнѣвôвъ, оголошує ся слѣдуюче:

1. Сповняючи докладно постановы арт. 41 закона зъ дня 1. липня 1873 ч. 250 дн. з. кр., пôсля тексту установленого дня 2. лютого 1885 ч. 29 дн. з. кр., треба жадати, щобы до пятои клясы ходили и тû ученики, що скôнчили 12 рôкъ житя, але не скôнчили ще такои народнои школы, яка була зъорґанізована. Такъ само треба брати до пятои клясы тыхъ ученикôвъ, що перейшли до школы середнои, але пôдчасъ року покинули єѣ. Дирекціѣ школъ середныхъ одержали также порученє, щобы прôзвища тыхъ ученикôвъ подавали до вѣдомости всѣхъ ц. к. окружныхъ Радъ школьныхъ.

2. Въ школахъ зъ однымъ языкомъ выкладовымъ, двохъ годинъ, призначеныхъ на науку другого языка краєвого въ клясѣ 5-ôй и 6-ôй не можна призначувати на побôльшенє числа годинъ языка выкладового. Однакъ коли бы специяльнû взгляды данои школы вымагали такого побôльшеня числа годинъ языка выкладового, то окружна Рада школьна має предложити внесенє ц. к. краєвôй Радѣ школьнôй.

3. Въ бôльшеклясовыхъ школахъ, що ведуть науку въ першôй клясѣ подѣльно, треба такъ уложити розкладъ годинъ науки межи учителѣвъ, щобы зъ того не выйшла потреба приниманя надетатовыхъ учителѣвъ и щобы жаденъ учитель не бувъ надмѣрно обтяженый и не потребувавъ учити въ годинахъ надобовязковыхъ.

Отже учителѣ, що ведуть высшû клясы, повиннû въ клясѣ I. (подѣленôй) вчити рахункôвъ и такъ само учителѣ низшихъ клясъ повинû вчити декотрыхъ предметôвъ въ клясѣ 5-ôй и 6-ôй, тымъ бôльше, що учителѣ (учительки) ведучû 5-ту и 6-ту клясу мають также въ низшихъ клясахъ учити, особливо рисункôвъ и жѣночихъ робôтъ пôсля §. 5. розпорядженя зъ дня 7. марта 1893 ч. 1741.

4. Доповняючои науки мають удѣляти въ школахъ бôльшеклясовыхъ тû учителѣ, що не мають повного числа годинъ, занятого наукою щоденною.

5. Єсли мешканя дѣтей по селахъ розкиненû далеко и єсли зъ тои причины выходить потреба, щобы молодшû дѣти разомъ зô старшими удавали ся до школы и разомъ вертали, то се не становить ще причины, щобы школа вôдступила вôдъ засады науки подѣльнои. Недогодѣ можна зарадити такъ, що дозволяє ся молодшимъ дѣтямъ, котрû мешкають далеко, щобы разомъ зô старшими приходили до школы и щобы въ нѣй лишали ся пôдчасъ науки высшихъ степенѣвъ. Такъ само можуть лишити ся въ школѣ старшû дѣти, що товаришать молодшимъ дѣтямъ, въ часѣ ихъ науки.

Учитель має имъ дати якесь вôдповѣдне занятє, але впередъ не вôльно єму въ нѣчôмъ змѣняти розкладъ науки подѣльнои. Дѣти, що мешкають близше, будуть выходити зô школы, коли часъ ихъ науки мине, на чôмъ школьна гіґієна, порядокъ и интензивнôсть науки лише зыскає.

6. Для зысканя часу на доповняючу науку въ одноклясовыхъ школахъ, можна науку на першôмъ степени роздѣлити лише не пять днѣвъ въ тыжни, не зменшаючи вымѣру годинъ.

7. Розпорядженє зъ дня 23. цвѣтня 1892 р. ч. 5101 въ справѣ ремунераціѣ за надобовязковû годины не змѣнило ся въ нѣчôмъ черезъ выданє новыхъ плянôвъ.

Львôвъ, дня 20. вересня 1893.

Переглядъ політичный.

Выдѣлъ краєвый представивъ Є. В. Цѣсареви пропозицію до именованя членомъ краєвои Рады школьнои зъ круга мужѣвъ, знаныхъ на поли науки, Александра Барвѣньского, професора мужескои семинаріѣ учительскои у Львовѣ и посла до Рады державнои. Се мѣсце въ краєвôй Радѣ школьнôй було опорожнене по смерти бл. п. Жигмонта Савчиньского.

Вѣденьска поліція вôдкрыла дня 24 с. м. великій заговôръ анархістичный. Пôсля урядового справозданя поліція слѣдила вже вôдъ трехъ чвертей року за тыми, що розкидали письма анархістичнû по Вѣдни, и за тайною друкарнею. Послѣдными днями звернула поліція увагу на робôтникôвъ, що мешкали при ул. Зібенбрунґассе. Пôдозрѣными здавали ся именно два челядники столярскû Ганель и Гаспель. Они мешкали разомъ въ однôй комнатѣ, до котрои не впускали кого будь и котру замыкали на три замки. Тому що поліція бояла ся опору, отже схопила Ганеля въ суботу вечеромъ, коли выходивъ зъ дому. Вôдтакъ удала ся поліція до дому, де они жили. Запукали, Гаспель думавъ, що то товаришь, отворивъ, а тогды поліція впала до комнаты.

2)

Кôлька чертъ зъ процесôвъ у давныхъ и теперѣшныхъ народôвъ.

(Дальше).

Причину до процесу Апольонія дала денунціяція єго невôльника, котрому вправдѣ за то также добре дôстало ся, бо за часôвъ цѣсаря Коммода, на котрого мала великій вплывъ христіянка Марція, було христіянамъ трохи полекшало, але и єго панъ мусѣвъ ставати передъ судъ. „Годѣ було дѣлати противъ законôвъ державныхъ и треба було зробити процесъ. Апольоній мусѣвъ ставити ся передъ военного ґубернатора и намѣстника цѣсарского въ Римѣ, Переннія, але той не хотѣвъ єго самъ судити, лишь ставивъ єго передъ сенатъ, думаючи, що сенатъ єго увôльнить. Зъ того можна догадувати ся, що Апольоній бувъ якимсь знатнѣйшимъ чоловѣкомъ. Ґубернаторъ розпочинає переслуханє и пытає обжалованого:

— Апольоніє, длячого противишь ся непобѣдимымъ законамъ и приказамъ цѣсаря и длячого не хочешь приносити жертвы богамъ?

Апольоній вôдповѣдає, якъ вôдповѣдали звычайно христіяне въ своихъ процесахъ.

— Бо я христіянинъ и бою ся Бога, що сотворивъ небо и землю и не приношу жертвы марнымъ богамъ.

На то каже префектъ: „Але ты повиненъ каяти ся такого переконаня и на приказъ цѣсаря присягати на щастє (на богиню Фортуну, хранительку цѣсаря) самодержця Коммода“. Здає ся, що ґубернаторъ жадавъ вôдъ обжалованого присягу вѣрности, бо вôнъ каже, що готовъ присягати, але не на Фортуну лишь на Бога. Ґубернаторъ поминає сю вôдповѣдь и жадає вôдъ Апольонія, щобы вôнъ зложивъ жертву передъ богами и передъ образомъ цѣсаря. На то вôдповѣдає Апольоній, що христіянамъ не вôльно складати нѣякои иншои жертвы лишь хиба безкровну, т. є. молитву за цѣсаря; при тôмъ оправдує ся вôнъ, длячого не хоче такъ робити, якъ вôдъ него жадають, и пояснює коротко своє переконанє реліґійне. Переннiй розгнѣвавъ ся тогды и перебивъ єму пытаючи: „Чи тебе на то тутъ поклнкали, щобы ты фільософувавъ?“ Ґубернаторъ перерыває вôдтакъ розправу, велить вôдвести Апольонія до вязницѣ и дає єму оденъ день, щобы вôнъ надумавъ ся та каже: „щобъ ты мôгъ розважити свою користь и добре надумавъ ся, бо то розходить ся о твоє житє“. По сѣмъ выдавъ сенатъ такій вырокъ, що законы мають обовязуючу силу и не можна робити выимки, коли якій христіянинъ не хоче приносити жертвы богамъ.

На тôмъ закôнчила ся розправа передъ сенатомъ, а звычайнымъ судьєю єсть теперь префектъ яко намѣстникъ цѣсарскій. На другій день привели Апольонія передъ публичный судъ а Переннiй пытає єго, чи вôнъ вже надумавъ ся. На то каже Апольоній:

— Я почитаю и буду почитати лишь Бога, такъ, якъ я то вже давнѣйше говоривъ.

Переннiй, видко, переконавъ ся вже зъ розправы передъ сенатомъ, що має передъ собою чоловѣка, котрый зовсѣмъ вѣрный цѣсареви и державѣ и длятого пригадує єму вырокъ сенату та вразумляючи єго каже до него:

— Я тобѣ раджу, покай ся и принеси жертву богамъ, до котрыхъ молить ся весь свѣтъ и приносить имъ жертву, бо лѣпше для тебе жити разомъ зъ нами, якъ згинути нужденно.

На то вôдповѣдає Апольоній довшою бесѣдою, въ котрôй острыми словами выказує глупоту и нерозумъ людскій покланяти ся богамъ та каже, що хиба бы не мавъ розуму, коли бы то робивъ, що вôдъ него жадають. Видко що судъ не видѣвъ въ тôй бесѣдѣ нѣчого злого, бо слухавъ єго спокôйно. Образована часть римскои суспôльности вже не вѣрила тогды въ богôвъ, була внутрѣшно переконана о тôмъ, що така вѣра безъ нѣякои вартости, а образованû люде навѣть не таили ся зъ тымъ. Але мимо того мусѣли все таки всѣ бодай поверховно держати ся тои вѣры, бо того вымагавъ интересъ державы. Тому то зъ однои стороны сказавъ Переннiй вправдѣ до Апольонія: Ты богато нафільософувавъ и зрадувавъ насъ“ — але и заразъ додавъ: „Але чи ты

При ревизіи найдено въ софѣ схованy прасу друкарску и вôдозвы. Кождый мебель мавъ сховки, въ котрыхъ найдено бомбы, порохъ, динамітъ, пікринъ (новый матеріялъ выбуховый) и т. п. При зимовôмъ плащи Гаспля находивъ ся прирядъ до ношеня бомбъ, крôмъ того найдено дроты. По думцѣ поліціѣ, въ послѣднôмъ часѣ вôдлучила ся вôдъ партіѣ независимыхъ соціялістôвъ ґрупа, котра хотѣла ступити на дорогу тероризму. Якъ разъ на чолѣ тои ґрупы стоявъ Ганель и Гаспель. Пôдчасъ ревизіѣ хотѣвъ Гаспель кинути ся черезъ вôкно та ледви єго здержали. Того дня увязнено ще 12 робôтниковъ. Тôлько доносять вѣденьскі часописи зъ недѣлѣ. Sonn und Montags Ztg. доносить, що вѣденьскі анархісты що суботы вôдбували свои засѣданя въ Будапештѣ и що звôдтамъ одержала вѣденьска поліція перші вказôвки.

Великі маневры въ Угорщинѣ коло Ґінсъ уже скôнчили ся. Були то вправы на великій розмѣръ, справдѣшна вôйна пôдчасъ мира, лише безъ острыхъ патронôвъ. Всѣ части нашои арміѣ брали участь въ тыхъ маневрахъ, щобы Найясн. нашому Цѣсареви, нѣмецкому цѣсареви и иншимъ достойнымъ гостямъ дати доказъ знаменитого образованя войскового и дисципліны. И справдѣ, не лише краєві часописи, але й заграничні однодушно хвалили поставу и тревалôсть нашои арміѣ та проводирѣвъ, котрымъ чужі Монархи дали высокі вôдзначеня. Француска часопись міністерства Temps подавала докладні справозданя зъ тыхъ маневрôвъ а на пôдставѣ ихъ каже, що маневры пôдъ Ґінсъ дали доказъ знаменитои дуже вправы военнои австро-угорскои арміѣ.

У Вѣдни партія нѣмецко-народна скликала была на пятницю вѣч народне, щобы всѣ заявили ся за заложенемъ орґану пропаґанды нѣмецко-народнои. Зôбрало ся звышь 2000 осôбъ; мѣжь ними было богато студентôвъ и зъ 1800 робôтниковъ. Але заразъ зъ початкомъ наставъ на тôмъ вѣчу такій неладъ, що мусѣли єго розвязати.

Зъ Буеносъ-Аіресъ доносять пôдъ днемъ 23 с. м. Бразилійски повстанцѣ обсадили Сантосъ и якъ кажуть, мали уже заняти Дестерро. Повстанцѣ зъ провінціѣ Тукуманъ впали до провінціѣ Сантъ-яґо и борять ся зъ войсками тамошного ґубернатора. А зъ Монтевідео доносять того самого дня, що пôдъ Сантосъ збунтовану ескадру побито; въ Ріо-Жанейро противно, повстанцямъ веде ся лучше. Сподѣвають ся, що адміралъ де Меллльо до тыждня займе Ріо-Жанейро.

Новинки.

Львôвъ дня 25 вересня.

— **Зъ подорожи п. Намѣстника** въ стороны навѣщені холерою, подаємо ще деякі подробицѣ: П. Намѣстникъ звиджувавъ дуже зацѣкавленый важнѣйші предметы будовы зелѣзницѣ Станіславôвъ - Вороненка. Хочь одна четверта часть робôтниковъ утекла, робота при зелѣзници йде дальше. Надъ Прутомъ нижше водопаду въ Ямнѣ мурують мôстъ, котрого середный лукъ выносить 65 метрôвъ. Въ присѣлку Островѣ вôдвидѣвъ п. Намѣстникъ трехъ роботникôвъ у шпитали холеричнôмъ, що належить до пôдприимства будовы. Робôтники занятї при будовѣ шляху уставили ся въ рядъ и урядили овацію окликами въ честь п. Намѣстника. Попращавши ся въ Дорѣ зъ радникомъ лѣсовымъ п. Розенберґомъ и инспекторомъ зелѣзничымъ п. Косиньскимъ, удавъ ся п. Намѣстникъ до Д·бротова, де заставъ надвôрнянського старосту п. Галецкого и лѣкаря дра Руднера. Вôдтакъ выѣхавъ до повѣта коломыйского на Ивановцѣ до Шепаровець. Межи Шепарôвцями и Коломыєю упавъ оденъ кôнь при поѣздѣ п. Намѣстника и зломивъ дишель. Черезъ те п. Намѣстникъ спôзнивъ ся трохи и приѣхавъ пôдъ вечеръ на передмѣстє коломыйске, де холера найбôльша. Тамъ переконавъ ся, що изоляція и дезинфекція ведуть ся порядно, оглянувъ роботы при осушуваню баґонъ на тôмъ передмѣстю и баракъ холеричный та хорыхъ у нѣмъ. Въ мѣстѣ оглянувъ новый будынокъ касы ощадности. За оденъ день переѣхавъ п. Намѣстникъ 86 кільометрôвъ. Въ суботу рано вернувъ до Львова Ся подорожь п. Намѣстника по зараженыхъ селахъ зробила на всѣхъ дуже користне враженє, бо кождый бачивъ, що найвысшій наставникъ краю старавъ ся самъ придивити ся, якій станъ холеры и якъ власти дають раду и помôчь хорымъ та здоровымъ.

— **Стіпендію** им. архикнягинѣ Ґізелѣ, рôчныхъ 100 зр., надавъ сими днями совѣтъ Народного Дому у Львовѣ Надѣѣ Хилякôвнôй, учениця V клясы выдѣловои школы у Львовѣ, сиротѣ по священику.

— **Доповняючій выбôръ** двохъ членôвъ Рады пов. въ Самборѣ зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ розписано на 3 падолиста с. р.

— **Змѣна власности.** Маєтнôсть Ободôвку въ Лозôвкою и Гущанку въ повѣтѣ збаражскôмъ, дотеперѣшну власнôсть Товарницкихъ, набувъ оногды при добровôльнôй ліцитаціи въ тернопôльскôмъ судѣ и Тадей Федоровичь, властитель Клебанôвки за суму 186.200 зр.

— **На будову руского народного театру** надôслали пп.: Ив. Головкевичь въ Новицѣ коло Калуша 19 зр., зôбраныхъ на весѣлю въ домѣ о. Сеника въ Новици и Евг. Барвѣньскій зъ Постолôвки 7 зр., зôбраныхъ зъ розпроданыхъ купонôвъ на весѣлю п. Вас. Храпливого зъ панною Стеф. Ганкевичѣвною въ Целѣевѣ. — На ту саму цѣль зложили пп.: Арт. Заремба Целецкій, властитель бôльшои посѣлости 20 зр, о. Ом. Левицкій парохъ зъ Тартакова 18 зр. 20 кр., зôбраныхъ на весѣлю у о. Филевича въ Лучичахъ, Титъ Решетиловичь пôдофіциръ полку уланôвъ въ Ярославѣ 1 зр. и о. Теод. Карпякъ 15 зр. 75 кр. зôбраныхъ на весѣлю у о. Менциньского.

— **Будова „Народного Дому" въ Коломыи.** Доставa камѣня на фундаменты пôдъ будынокъ „Народного Дому" въ Коломыи продовжає ся, хочь дуже поволи. До 13 вересня було на площи будовы 11 латрôвъ лупаного, а $5\frac{1}{2}$ гôрского збираного камѣня, отже всего $16\frac{1}{2}$ латрôвъ, або метричныхъ сяжнѣвъ, представляючихъ вартôсть 395 зр. Крôмъ того єсть ще кôльканацять штукъ камѣня великого на цоклѣ и т. ин.

— **Вчера** вôдбувъ ся перші зъѣздъ рускихъ и польскихъ делеґатôвъ товариствъ музичныхъ и спѣвацкихъ. Повитавъ ихъ сердечными словами презесъ галицкого товариства музичного дръ Иванъ Чайковскій. До президіѣ зъѣзду выбрано мѣжь иншими проф. Н. Вахнянина. Въ тôмъ зъѣздѣ взяли участь делеґаты всѣхъ польскихъ товариствъ музичныхъ въ краю, а зъ рускихъ делеґаты львôвского „Бояна" пп. Вахнянинъ и дръ Федакъ. Кôлька годинъ вела ся жива нарада, по котрôй принято проєктъ статута и выбрано комітетъ выконуючій — зъ 10, до котрого увôйшовъ также проф. Вахнянинъ. Гадка звязати всѣ товариства музичні и спѣвацкі однымъ статутомъ дуже подобала ся. Перші загальный зъѣздъ буде у Львовѣ пôдчасъ выставы на другій рôкъ Руски и польскі спѣваки причинять ся також до загальнои „гармоніѣ", бо они вôдъ того спеціялисты.

— **Вôдтяті руки и ноги** людскі найдено вчера рано при ул. Ґротґера у Львовѣ въ ровѣ. Дѣти бавили ся и найшли се. Комісія лѣкарска сказала, що то суть руки женщины въ вѣку вôдъ 16 до 20 лѣтъ, вôдтяті тому два мѣсяцѣ. Якесь страшне злочиньство або забобоны.

— **Банкъ христіяньскій въ Косовѣ** завязавъ ся заходомъ тамошныхъ городянъ, котрі бажають прийти въ помôчь убогому населеню, що потребує дешевого кредиту. Зборы основателѣвъ вôдбули ся дня 17 с. м. въ Косовѣ пôдъ проводомъ п. Дерфлера.

— **Холера.** Дня 22 вересня захорували: у Гвоздѣ, Вороненцѣ и Надвôрнѣ по 2 особы, въ Микуличинѣ и Краскôй по 1, въ Коломыи 1, въ Княгининѣ и Вовчинци 1, Лысци и Римановѣ по 2, у Воробнику шляхоцкôмъ 1. Выздоровѣли: у Гвоздѣ и Ворохтѣ 1, Надвôрнѣ 4; въ Демычу 1. Померли: у Гвоздѣ и Делятинѣ 1, у Вороненцѣ 2, въ Коломыи и Воскресинцяхъ, Опришôвцяхъ, Княгининѣ, Воробнику шляхоцкôмъ и Ладинѣ по 1. Бактеріольоґічно стверджено холеру въ Ладинѣ въ пов. сянôцкôмъ и Бещу въ пов. краковскôмъ.

того не знаєшь, що такій вырокъ сенату, щобы християнина нѣгде не було видко?"

На то давъ Апольоній лишь то поясненє, що вôнъ готовъ хочь бы й смерть потерпѣти та розказавъ, длячого. Найбôльше цѣкавою стала розправа ажь тогды, коли й самъ намѣстникъ, котрый може ще нѣколи не бачивъ передъ собою образованого християнина, заинтересувавъ ся й самъ вѣрою християньскою и спытавъ на конець:

— Отже ты стоишь при тôмъ, що хочешь умерти?

На то вôдповѣдає Апольоній розважно:

— Хочу жити во Христѣ, але й не бою ся смерти, хочь я бы радо живъ, бо нема нѣчого цѣннѣйшого якъ вѣчне житє, котре єсть матерею несмертельности душѣ, що жие нужденно на сѣмъ свѣтѣ.

Якійсь римскій фільософъ, що бувъ при сѣй розправѣ, вмѣшавъ ся до бесѣды и ставъ собѣ кепкувати зъ Апольонія, котрый єго за то добре набравъ зъ горы. Тогды завôзвавъ судья обжалованого, щобы вôнъ давъ поясненє своєѣ вѣры, а Апольоній простыми словами и зъ великимъ чувствомъ благородности выповѣвъ своє исповѣданє вѣры християньскои и поставивъ тымъ такъ красный памятникъ давнои християньскои побожности, що годить ся слова єго навести тутъ цѣлкомъ обширнѣйше. Вôнъ казавъ:

„Слово Боже, Спасителя душѣ и тѣла, стало ся чоловѣкомъ въ Юдеи, довершило всю справедли вôсть и величаво наповнилось Божою мудростію. Вôнъ учивъ правдивои вѣры, яка єсть вôдповѣдна для людскихъ дѣтей, учивъ, якъ робити, щобы замовкъ початокъ всѣхъ грѣхôвъ, бо учивъ здержувати ся вôдъ гнѣву, уменшати въ собѣ похоти и розкошь змыслову, проганяти журбу, бути милосерднымъ, плекати любовь, позбувати ся суєты, не мстити ся и не клеветати, та погорджати смертію — але не зъ несправедливости, лишь бути терпеливымъ супротивъ несправедливыхъ — бути послушнымъ законамъ Божимъ, шанувати володѣтеля, молити ся до Бога, вѣрити въ несмертельність душѣ и чекати суду по смерти, надѣяти ся нагороды по воскресенію, яку дасть Богъ побожнымъ. Того всего учивъ вôнъ словами и дѣлами зъ великою непохитностію, а коли вôдтакъ всѣ величали єго за тї добродѣйства, які вôнъ робивъ, то єго наконець убили. Якъ колись Атенцѣ выдали несправедливый вырокъ смерти (противъ Сократеса), бо ихъ до того товпа намовила, такъ само выдали несправедливі и противъ него вырокъ смерти, бо завидували єму, такъ само якъ и пророкамъ, котрі предсказали „що вôнъ прийде и буде всѣмъ добре творити, своими честнотами переконає всѣхъ людей, щобы они молили ся до Бога Отця, сотворителя всѣхъ рѣчей, въ котрого вѣримо и котрому покланяємось; бо мы научились вôдъ него побожныхъ заповѣдей, котрыхъ мы не знали, и мы не будемо й на будуще блудомъ ходити, лишь будемо жити побожнымъ житємъ въ надѣѣ на царство небесне".

Хтожь не добачить въ сѣй оборонѣ Апольонія нашого символа вѣры? Ото маємо тутъ не лишь дуже цѣкавый образъ римского поступованя въ процесахъ противъ християнъ, але й дуже важный доказъ, якъ перші християне въ короткихъ словахъ исповѣдали свою вѣру и такъ уложили теперѣшный нашъ символъ вѣры. На намѣстника зробила та оборона Апольонія очевидно велике враженє, бо вôнъ сказавъ отверто: „Я бы радо пустивъ тебе на волю, але не можу задля выроку сенату". А всежь таки вôнъ бодай о стôлько змилосердивъ ся надъ Апольоніємъ, що пôсля тогдѣшныхъ строгихъ розпоряджень не велѣвъ кинути єго дикимъ звѣрятамъ въ цирку, лишь сказавъ: „Выдамъ людяный вырокъ" — и приказавъ стяти єму голову мечемъ.

* * *

Гляньможь теперь, якъ вôдбувають ся процесы въ нинѣшныхъ часахъ у народôвъ, котрыхъ ледви що зачинає обнимати европейска культура. За примѣръ возьмѣмъ судôвництво въ Тунисѣ. Ще зъ початкомъ вôсѣмдесяти рокôвъ бувъ туниській бей (титулъ, котрый значить тôлько, що панъ, монархъ, володѣтель) найвысшимъ и одинокимъ судьєю въ своѣмъ краю; вôнъ судивъ всѣ справы або самъ, або назначавъ судьѣвъ. Нинѣ вôдносины въ сѣмъ краю змѣнили ся; все цивільне судôвництво спочиває въ рукахъ Французôвъ, лишь справы кримінальні задержавъ бей собѣ, и то лишь въ такихъ случаяхъ, въ котрыхъ мають судити ся родовиті Тунисцѣ. Въ такихъ же выпадкахъ, въ котрыхъ бы лишь оденъ свѣдокъ бувъ пôдданымъ якоись европейскои

— **Незвычайный засудъ** выдавъ судя Крекель въ окружнôмъ судѣ въ Місурі, Обжалованый за якійсь малый проступокъ не вмѣвъ нѣ читати нѣ писати, отже судя засудивъ его на такъ довгу вязницю, поки не навчить ся того вôдъ другого вязня. По трехъ тыжняхъ выпущено его, бо вже вмѣвъ.

— **За покуту.** Зъ Зарваницѣ пише о. А. Копертиньскій: Вычитавъ я, що якась жѣнка на колѣнахъ пустила ся на прощу до Зарваницѣ. Отже подаю въ тôй справѣ ближшй даній: Та жѣнка зве ся Варвара и есть жѣнкою Петра Кучеры, господаря зъ села Козины, що належить до парафіѣ кокошинецкои въ повѣтѣ скалатскôмъ. Мае она до 40 лѣтъ и есть матѣрю 4 дѣтей. Дня 13 с. м. рано клякнула у своѣй хатѣ, вложила на руки деревляній рукавицѣ и выбрала ся въ тяжку дорогу. Кôлько миль зъ Козины до Зарваницѣ, певно не знаю, бо нашй милѣ подôльскй не выраховаи̂ добре, але дорога га все таки выносить 8 або 9 миль. Цѣлу дорогу перейшла Варвара Кучера на колѣнахъ. Ишла черезъ Красне, Вôкно, Грималôвъ, Глещаву, Теребовлю, Застиноче, Брикулу, Доброполе и прийшла 21 с. м. въ полудне до Зарваницѣ. Значить ишла 8 днѣвъ, або милю на день. По такôй тяжкôй подорожи чуе ся зовсѣмъ здорова. Въ Зарваници высповѣдала ся и пѣшки вернула до дому. Возомъ не хотѣла ѣхати, лише пѣхотою пôшла.

— **Податокъ наложеный на любовь** — се нова выдумка Американцѣвъ. Хто вызвѣть... любовь зъ Америки, мусить за то платити. Звѣстно, що доньки демо кратичныхъ богачѣвъ нового свѣта дуже радо выходять замужь за якого потомка славного давного роду аристократичного; черезъ що надають своимъ міліонамъ нового блеску. Практичнй Американцѣ обчислили, що то велика шкода для краю, коли такій паничь зъ Европы забере зъ собою міліоны и — въ додатку панну; отже постановили недавно у Вашинґтонѣ, що котра панна выходить за чужинця, мусить заплатити 33% вôдъ свого посагу. Отже любовь варта у Американцѣвъ тôлько, що творы штуки, вôдъ котрыхъ также платить ся 33% мита входового. Цѣкава рѣчь, чи се внесене приймуть и чи стратять Американки охоту до великихъ титулôвъ европейскихъ безгрôшныхъ женихôвъ

— **За 25.000 франкôвъ.** Незвычайне оголошене помѣстила недавно одна часопись американьска. Два лѣкарѣ зъ Ґваяквіль въ державѣ Еквадоръ оголосили, що заплатять тому 25.000 франкôвъ, котрый вôдважить ся пôддати дуже небезпечнôй операціи, котра може и смертію закôнчити ся. До кôлькохъ днѣвъ зголосило ся 142 людей, котрй годили ся пôддати ся операціи значить, на злый припадокъ и змерти. Докторы мають намѣръ отворити жолудокъ, щобы въ той спосôбъ бачити, якъ то травить ся. Зъ помѣжь тыхъ людей выбрали собѣ силача зъ цирку, бо мають надѣѣ, що вôнъ выдержить таку операцію. Вôдважнй и — бѣднй люде, котрй житє цѣнять гôрше торôшного снѣгу, ще не перевелись. Кождый думавъ собѣ: Авужь, удасть ся и буду мати 25.000 франкôвъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха за минувшй добы** числячи вôдъ 12 г. въ полудне дня 25 вересня до 12 год. въ полудне дня 26 вересня: Середна теплота була + 17·0° Ц., найвысша + 24·2° Ц. вчера по полудни), найнизша + 8·0° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (765). Вѣтеръ буде полуднево захôдный, середна теплота позôстане около + 17·0° Ц., небо буде захмарене, дощу не буде, погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 23 вересня: пшениця 7·60 до 8·—; жито 6·— до 6 50; ячмѣнь 5·25 до 6·25; овесъ 5·75 до 6 75; рѣпакъ 13·— до 13·50; горохъ 6·— до 8·50; вика —·— до —·—; насѣне льняне —·— до —·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5.75 до 6·—; гречка —·— до—·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 26·—; анижъ 33·— до 34·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 125·— до 150·—; спірітусъ готовый 17·— до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ

Вѣдень 25 вересня. Двѣ особы, котрй выказали ся, що не мали нѣчого спôльного за увязнеными ту проводирами анархістичными, увôльнено. Прочихъ вôддано до суду краевого. (Гл. Переглядъ политичный *Ред.)* При ревізіи найдено рукопись того друку, що они розкидали. Була то вôдозва до австрѣйского населеня, походяча зъ редакціѣ часописи анархістôвъ Autonomist, що выходить въ Лондонѣ. Черезъ то вôднайдено звязъ вѣденьскихъ анархістôвъ зъ анґлійскими. Екразінъ пікрінъ найденый при ревізіи, вырабляли Ганель и Гаспель самй. Що они стояли въ звязи и зъ американьскими анархістами, также доказано на пôдставѣ найденыхъ письмъ.

Гамбурґъ 25 вересня. Холера проявила ся тутъ зновъ. Вчера захорувало 7 людей, вмерло 2.

Бове 25 вересня. Вчера передъ полуднемъ Карно переглядавъ войско. Витала его велика маса людей. По перегладѣ вôдбувъ ся великій пиръ, на котрôмъ през. Карно мавъ промову. Похваливъ армію, котра мае довѣре въ цѣлôмъ народѣ, своею силою и вѣрностію дае людямъ пôдставу до надѣѣ, що миръ довго потреваe. Міністеръ вôйны подякувавъ за се Карнотови и заявивъ, що Франція справдѣ може смѣло дивити ся въ будуччину.

державы, приходить вже справа передъ судъ французскій. Самъ бей якъ и его попередники судить лишь такй справы, въ котрыхъ розходить ся о убійство; всѣ иншй кримінальнй справы вôддае установленымъ собою судьямъ, кадімъ. Судъ вôдбуває ся зъ давенъ давна въ пятницю, яко въ святочный у магометанъ день кождого тыждня. День сей выбрано длятого, що туніскй володѣтелѣ були того переконаня, що якъ разъ лишь того дня т. е. въ пятницю можуть они зъ чистою совѣстею выдавати справедливй выроки. Мѣсцемъ, де вôдбуває ся судова розправа, есть такъ звана мала саля судова въ палатѣ Бардо. Та палата — то властиво мале мѣсто, обведене доокола муромъ на вôсѣмь метрôвъ высокимъ; тутъ есть величава палата самого бея и палаты найвысшихъ достойникôвъ двôрскихъ и державныхъ, множество малыхъ домôвъ, крамôвъ, улиць, площей и огородôвъ. Палата ся есть вôдъ столицѣ краю, Туніса, вôддалена на якои пôвъ милѣ и була ажь до вступленя на престолъ теперѣшного бея резиденціею туніскихъ князѣвъ. Теперѣшный бей проживае въ малôмъ мѣсточку Марза. Приглянемо ся отже процесамъ, якй вôдбувають ся передъ беемъ, и возьмѣмъ за примѣръ выпадокъ, якій ставъ ся бувъ въ цвѣтни минувшого року.

Бедуінъ Иягія-бенъ-Могамедъ, зъ полудневого племени Уледъ-Гамема позичивъ вôдъ свого сусѣда Амеда-бенъ-Месуада на кôлька днѣвъ осла. Коли вôнъ вôддавъ звѣря властителеви и опôсля сидѣвъ собѣ спокôйно въ своѣмъ шатрѣ, приходить до него властитель осла розгнѣваный и зачинае зъ нимъ сварку та каже ему, що вôнъ збавивъ ему осла, бо звѣря хромае на передну ногу и годѣ буде его черезъ довшій часъ а може вже й на завсѣгды ужити до тяжкои роботы. Иягія признае, що оселъ хромае, але каже, що вôнъ вже такъ само тогды хромавъ, коли вôнъ его позичавъ. Ахмедъ перечить тому и каже, що то таки Иягія збавивъ осла, бо зле зъ нимъ обходивъ ся. Оба сусѣды стали лаяти ся а на то позбѣгали ся люде и слухають, але не можуть розсудити, чия правда, бо нѣхто передъ тымъ осла докладно не видѣвъ. Прийшло наконець до того, що Иягія крикнувъ до свого сусѣда, щобы выносивъ ся зъ его хаты. Той на то лишь на глумъ ему зареготавъ ся и приступивъ на крокъ близше до него. Иягія вхопивъ тогды за ручницю, що висѣла на стѣнѣ. Ахмедъ догадуючись, що то значить, кинувъ ся на Иягію и заклявши пхнувъ его довгимъ ножемъ въ само серце, такъ, що Иягія упавъ вôдъ разу трупомъ на землю. Люде кинулись заразъ на убôйника, але що вôнъ анѣ не боронивъ ся, анѣ не утѣкавъ, то дали ему спокôй, лишь не спускали его зъ ока. Вôнъ кинувъ нôжь на землю, присѣвъ и дививъ ся стовпомъ передъ себе, якъ бы знавъ, що й его теперь смерть чекае.

(Конець буде).

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посп.		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5 26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновецъ	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	-
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3 41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Посп.		Особовый			
Кракова	3 08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2 48	**10·02**	**6 21**	9 46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2 34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновецъ	**10 10**	—	**7 11**	7 59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1 08**	9·06	**9·52**	2 38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

(Посп. = Поспѣшный)

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковй до Брюховичь и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Брюховичь о год. 3 мін. 50 пополудни; поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

Числа товстй, означають пору нôчну вôдъ 9 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.